

ANNA DOWNES

NINCS KAPCSOLAT.
NINCS VÁLASZ.
NINCS KIÚT.

SAFE PLACE

TÖRÉKENY BIZTONSÁG

PULSE
VÁLOGATÁS

Üdvözlünk a Paradicsomban... vajon képes leszel elhagyni?

Emily Proudman teljesen kétségbe van esve. Egyetlen szerencsétlen nap alatt elvesztette az ügynökét, a munkáját és a lakását.

Scott Dennynek, a sikeres és karizmatikus cégvezetőnek olyan problémája van, amelyet sem üzleti érzékével, sem hatalmas vagyonával nem tud megoldani. Aztán találkozik Emilyvel, és ez mindent megváltoztat.

Mert Emily tökéletes.

Scott nyári munkát ajánl Emilynek házvezetőnőként az elszigetelt, de lélegzetelállítóan gyönyörű franciaországi birtokán. A bájos feleség, Nina és a különc kislánya, Aurelia valósággal elbűvölik Emilyt, aki fejest ugrik ebbe a békésnek tűnő, napsütötte oázisba, ahol napi munkájának elvégzése után borozgathat és napozhat a medence partján.

De Emily hamar rádöbben, hogy Scott és Nina veszélyes titkokat rejteget, és ha nem tesz úgy, mintha mit sem sejtene, és nem játssza el az együttműködő szerepét, a következmények halálosak lehetnek.

ANNA DOWNES

az angliai Sheffieldben született és nőtt fel, de most már Sydney közelében él férjével és két gyermekükkel. Karrierjét színészként kezdte, majd az írásra váltott: olyan BBC-sorozatokon dolgozott, mint az Eastenders, Casualty, Holby City és Dalziel and Pascoe. Írásai megjelentek a Zodiac Literary Review-ban is, és felkerültek a Sydney Writers Room Short Story Prize és a Margaret River Short Story Competition listáira is.

Tudj meg többet a könyvről:

www.anna-downes.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Anna Downes ügyesen fokozza a feszültséget, és érzékelteti Emily vibráló nyugtalanságát, ahogyan egyre több furcsaságra lesz figyelmes... szokatlan és izgalmas elbeszélés.”

The New York Times

„Az író folyamatosan építi és fokozza a baljós érzést... Emily lenyűgöző karakter. Amikor Franciaországba érkezik, még szétszórt és éretlen, majd látjuk, ahogy komolyodik, de megtalálja-e a belső erőt ahhoz, hogy megmeneküljön?”

The Washington Post

„Downes első regénye lassú történet, amelyben a főhősnek beszélgetések foszlányaiból kell összetennie, mi is folyik körülötte, és az elszórt morzsák nyomán meghökkentő igazságot fedez fel. Remek olvasmány azoknak, akik egy kis rejtélyt keresnek a női regényekben.”

Booklist

„Egyszerűen csak be tudnám csukni a szemem, és el tudnék lebegni a regény helyszíneire, ahogy ezt a történetet olvasom, az igen érzékletes leírásoknak hála. Nagyon gyorsan végigolvastam, és amikor végre kiderült az igazság, az ugyanolyan váratlanul ért engem, mint Emilyt. A szerző mesésen bevonzott ebbe a tökéletes kis világba, és hagyta, hogy még többet akarjak.”

We Are Bookish

ANNA DOWNES

SAFE PLACE

TÖRÉKENY BIZTONSÁG

— részlet —

PROLÓGUS

Amikor az autó elhaladt a terminál főépülete mellett, és megállt a Private Jet Centre feliratnál, Emily olyan mélyet sóhajtott, hogy kis híján megfulladt.

– Maga most biztosan viccel velem – mondta a sofőrjének (*saját* sofőrjének!), aki mosolygott, és úgy nyitott neki ajtót, mintha ő lenne Hamupipőke.

Biztonsági kapu nyílt az üveg folyosóra, ami az indulási csarnokba vezetett. Olyan elegáns volt a hely, mintha valami szálloda előcsarnoka lett volna. Senki nem kutatta át a poggyászát, beszállókártyát sem kértek; a csarnokból egyenesen a kifutópályára kísérték, ahol két pilóta és egy légiutas-kísérő ragyogó fehér mosollyal üdvözölte. Az utaskísérő elkérte az útlevelét, és egy kis repülőgép felé vezette. Áramvonalas, csillogó, paraboloid orrú gép volt, mindössze hat utas ablakkal. Oldalt kis lépcső vezetett a gépbe.

Emily felment a lépcsőn, és ragyogóan elegáns, bőrkárpitos mennyországban találta magát. Hirtelen megbánta döntését, hogy a repüléshez kényelmes ruhát vesz fel (fekete leggings, Ramones póló, és Converse cipő). Szájtátva nézte a kényelmes üléseket, a hosszú kanapét, és arra gondolt, csak idő kérdése, hogy a stáb rájöjjön, hibát követtek el és visszakísérik a terminálba. Nyilván azt mondják, *nagyon sajnáljuk, összetévesztettük valakivel.* Vagy a következő pillanatban szedett-vedett, lepusztult kis lakásában ébred, tüdejébe gombaspórák szívódnak, és rájön, hogy

a repülőgép luxusa csak álom volt. *Ez bármelyik pillanatban bekövetkezhet*, gondolta.

De nem szólították fel távozásra, a repülő nem oszlott szét délibábként a levegőben. Minden további kérdés nélkül felszálltak, és alig egy óra negyven perc múlva újra kifutópályán voltak. Ezúttal azonban London rendezett épületsorai helyett Emily alacsony, pajtaszerű épületet látott, aminek oldalára nagy kék betűkkel kiejthetetlen nevet írtak.

Kiszállt a repülőgépből, bement az apró terminálba, ahol bőröndje és útlevele várta. Az érkezési csarnok kicsi volt, csendes és teljesen kihalt. Rajta kívül csak egy magas, őszes hajú, borostás férfi volt bent. Emily letette a táskáját a padlóra, és hunyorogva nézte a férfit. A férfi összeszűkült szemmel figyelte őt. Valahol kintről, a kifutópályáról tompa kiáltás hallatszott, és egy jármű lassú, szaggatott, sípoló tolatóhangja. Emily tétovázott, várta, hogy jöjjön még valaki – akár egy kedves, ezüstősz hajú férfi tányersapkában, kézzel írt táblával. Végül azonban bele kellett nyugodnia, hogy ez a magas, mogorva férfi a sofőrje. Tétova mosollyal nézett rá.

– Emily? – kérdezte a férfi mély, érdes hangon, erős francia akcentussal, amitől a neve inkább *Ey-milly* hangzású volt.

Bólintott.

– Yves – mutatkozott be a férfi. Azzal lenyúlt, felvette a bőröndöt, és nagy léptekkel elindult a kijárat felé. Emily kénytelen volt szaladni utána, mint egy kiskutya.

A parkolóban Yves hatalmas fekete SUV ajtaját nyitotta ki; olyan magas volt az autó, hogy Emily kénytelen volt úgy beszállni, mintha lóra lendülne. Yves berakta a táskákat a csomagtartóba, beült a volán mögé, és minden további szó nélkül kitolatott a parkolóhelyről.

Ahogy sima úton nagy sebességgel haladtak, Emily próbált beszélgetést kezdeményezni a hátsó ülésről.

– Örülök, hogy végre megismerhettem. Sokat fogunk együtt dolgozni?

Yves azonban nem válaszolt; tizenhét perc elteltével még mindig egy szót sem szólt, ezért Emily inkább szótlánul nézett kifelé az ablakon.

Útjelző táblák suhantak el: *Avenue de Cordouan, Boulevard de Pontailac, Rue des Platanes*. Próbálta kimondani őket, hangtalanul formálta a szavakat. *L'Île d'Aunis. Saint-Marc-des-Fontaines. Beaulieu-les-Marais*. Vers-ízük volt.

A zöld mezőket sárguló napraforgóföldek és rozsdavörös háztetők váltották. A dombokon fehér kőfalak húzódtak, előttük rendezett szőlősorok. Tanyaházakat látott, patlakokat és magas, nyurga fákat; hegyes tornyokat, romos templomokat, és messze a távolban az óceán vékony kék szalagját.

Az utak fokozatosan keskenyebbé váltak, a fák gyéresebbé váltak. Aztán Yves minden előjel nélkül földútra fordult a kocsival. Falevelek súrolták az autó oldalát, mint zöld ujjak; fölöttük ágak nyújtóztak egymás felé, zöld alagutat formálva. A motorháztető megbillent, lejtőre értek; olyan érzés volt, mintha mélyen a föld alá akarnának jutni.

Egy sűrűbb erdőben haladtak, órák hosszának tűnő ideig. Vékony ágak értek az ablakokhoz, reccsentek a kerekek alatt, és Emily próbálta felidézni, hogy sofőrje mutatott-e bármilyen bizonyítékot arra, hogy valóban az, akinek mondja magát. Összeszedte gondolatait, és rájött, hogy ő sem mutatott semmilyen okmányt, csak követte a kocsit, és bekötötte a biztonsági övét.

Légzése felszínes lett. Nézte a férfit, aki Yves néven mutatkozott be. Yves az utat figyelte, arcizmai megfeszültek, ahogy a gödröket kerülgette. Emily lopva telefonjára nézett: nincs térerő.

Sötét lett az autóban, ahogy a lomboszat vastagodott, és a napfény már nem is próbált áttörni a leveleken. Emily azon gondolkodott, vajon milyen messze mennek vagy

mehetnek még; egy idő után le kell érniük az óceánhoz. Megfordult az ülésen, a civilizáció nyomait kereste, de a hátsó ablakon át elé táruló látvány még kevésbé volt megnyugtató, mint amit előre nézve látott. A terep úgy nézett ki, mintha arrafelé kerítést sem építettek volna soha, nemhogy utakat vagy épületeket. A semmi közepén voltak.

Végül, amikor már éppen azt latolgatta, mik az előnyei és hátrányai annak, ha a mozgó járműből ugrik ki, a terepjáró lassítani kezdett. A szélvédőn kipillantva Emily fekete vasutakat látott. Kapu. Ahogy közelebb értek, látta a betűket és a környezetet is.

– *Querencia* – olvasta hangosan.

Fényes biztonsági panel elé értek, Yves leengedte az ablakot, kinyúlt, a számkódos billentyűzeten beütötte a kódot.

– *Voilà* – mondta, és Emily ettől annyira meglepődött, hogy összerezzent. – Megérkeztünk.

Berregés és kattanás hallatszott, és ahogy a kapuszárnyak lassan kinyíltak, Emily szája tátva maradt a csodálkozástól, minden gondolata elolvadt. Színek csodaországa és édes virágillat áradt: lila szirmok, smaragdzöld levelek, rózsaszín virágok, narancssárga pillangók a tiszta kék ég előterében. A fény is teljesen másnak látszott, mint amilyet valaha látott.

A SUV főenyves kocsibejáróra hajtott. Emily lehúzta az ablakát, többet, még többet akart látni. Kabócák cripeltek rejtekhelyükről folyamatosan, és valahol jobbra tyúkok kotkodácsolását hallotta, és valami panaszos hangot... Talán birkák? A levendulából ösvények indultak, az élénk piros paradicsomok ágyása mellett függőágy lógott lazán. Távolabb, az ágakon és levélzeten túl medencét pillantott meg, mögötte még több, sötétebb, fehér foltokkal hullámzó vizet.

A flórából két ház emelkedett ki a hatalmas, kör alakú pázsit két ellentétes szakaszán: két nagy, fehér falú kastély állt őrt tündérország felett.

Emily halkan füttyentett, amikor az autó végre megállt. Már érezte. Ez olyan hely, ahol a dolgok mások lehetnek, ahol ő is más lehet.

– Mi ez a hely? – kérdezte szinte sűgva.

– Tetszik – szűlt Yves, inkább kijelentésnek, mint kérdésnek szűnva a szűt. Műsfélé nézett, nem lehetett leolvasni arckifejezését.

– Hogy tetszik-e? – Emily nem talált szavakat. Úgy érezte magát, mint Dorothy, aki fekete-fehér világából kilep Óz, a csodák csodája technicolor földjére. Olyannyira, hogy arra számított, hogy törpék lépnek elű a virágok közül és énekelni kezdenek. Fejét ingatta, elképedve próbálta felfogni, milyen nagyon megváltozott az élete. Az egyik pillanatban nagyon lent... aztán ez...

A napfény felé emelte arcát, hagyta, hogy az enyhe szellű selyemsűként simítsa bőret.

– Egyenesen imádom – mondta, ahogy a kapu becsukódott mögűtte. – Legszűvesebben örűkre itt maradnűk.

EMILY

Emily karján úgy terjedt a libabőrösség, mint valami gyors lefolyású allergiás kiütés.

– Elnézést! – szólt egy magas, szőke nő, aki nem tartotta fontosnak, hogy bemutatkozzon. – Egy pillanat, és kezdhetünk.

Digitális kameráját igazgatta, megfelelő pozícióba állította az állványon.

Emily udvariasan mosolygott. Számtalan próbafelvétel vett már részt templomi terekben, de ez minden addiginál hidegebb és huzatosabb volt. Visszhangok pattantak vissza a falakról, táncoltak a térben; szinte lehetetlen volt érteni, ha valaki mondott valamit.

Az egyik faasztal mögött ülő szakállas férfi ásítást nyomott el.

– Elnézését kérem! – szólt a nő halk, de ideges hangon, a kamerát nézve. – Ez mégsem csak egy pillanat... Aha! Meg is vagyunk. Probléma megoldva. Remélem, nem érzi magát nagyon kényelmetlenül, Emily, de minden próbafelvételt ma rögzítünk. Ez segít a későbbi szereposztással kapcsolatos döntéseinkben. Ha lehetséges, inkább ne is törődjön ezzel.

Emily bólintott. Érezte, hogy szoknyája alatt kis verejtékpatak csorog le a combján.

– Rendben. Akkor most kezdjük a felvételt. Mondja a saját nevét, majd az ügynöke nevét a kamerába, és utána rögtön kezdje el játszani a jelenetet.

Emily behunyta a szemét, mély levegőt vett, és lassan fújta ki. *Csak lélegezz egyenletesen!*

A szakállas férfi kipiszkált valamit a fogai közül. Emily felismerte, amint belépett, de a férfi a való életben alacsonyabbnak és kevésbé jóképűnek tűnt. Hosszú lábait kinyújtva keresztbe tette, térdízülete feltűnően kidomborodott a nadrág szára alatt. Kezét karba fonva a teljes közönység testtartását vette fel.

– Csak nyugodtan. Kezdje, amikor készen áll! – mondta a szőke nő, és lopva az órájára pillantott.

Emily feszengve nyeldekelt. *Lélegezz! Gyerünk! Meg tudod csinálni!*

Enyhén bólintott. *Kész vagyok.*

– Rendben – szólta a nő. – Akkor: felvétel.

– Elnézést! El-né-zést! Átengednek, kérem?

Emily jobbra-balra könyökölve tört utat magának a gyalogosok lassú folyamában. Átnyomakodott egy éppen szelfiző pár mellett, megbotlott egy babakocsi kerekében, és a csuklója egy lámpaoszlopnak ütdőtt. Ököllel az oszlopra csapott, és kétszer is hangosan káromkodott. A babakocsi tulajdonosa hátrahőkölt, és gyorsan elgurította onnan a gyereket.

Emily a szeméhez nyomta ruhaujját. Hiába készült heketet, a próbafelvétel teljes kudarc volt, totális leégés. Úgy gondolta, rendesen emlékezetébe véste a szöveget, de ez a tudás valahogy teljesen elpárolgott, nem maradt más, mint egy félelemről és önbizalomhiányáról üvöltő belső monológ: *nem vagyok képes rá, nem tudom a szöveget, képtelen vagyok végigcsinálni, amúgy is utálnak, nem érzem a lábaimat, nem megy, nem fog menni.* Egész idő alatt köhécselt, hebegett, izzadt, és alig úszta meg hánypás nélkül. Miért van mindig ez? Mi a baj vele?

Ráadásul teljes idióta volt, hogy azt hitte, a Carnaby Street rövidebb út; tudhatta volna, hogy ebédidőben legnagyobb a tömeg. *Hülye vagy, hülye vagy, hülye vagy, te semmit nem tudsz rendesen csinálni.* Telefonján megnézte az időt, és felgyorsított; lépteit meggyorsítva utcai mutatványos zenészek között szalamozott, míg végül sikerült kitörnie a tömegből, és az utolsó néhány utcán végigrohanva az irodába ért.

Erősen zihálva haladt át a forgóajtón az előcsarnokba. A legközelebbi lift ajtaja felett megjelent a szabad jelzés, odarohant, és éppen időben érkezett ahhoz, hogy össze-
ütközzön az ezüstszerű ajtók közül kilépő magas férfival.

– Elnézést! – hebegte Emily feszülten, merev arccal.

– Nem sérült senki – felelte a férfi.

Nyitva tartotta a liftajtót, Emily sietve belépett; az utolsó pillanatban nézett fel, így ismerte fel, hogy történetesen a cég ügyvezető igazgatójával futott össze.

– Basszus! – szólt Emily, ahogy a férfi megfordult és elindult. Aztán hirtelen a szájára csapott a káromkodásért.
– Úgy értem, jó napot, Mr. Denny!

Riadtan nyomogatta a lift gombját, mignem az ajtó becsukódott, és a felvonó elindult az ötödik emeletre.

A tükörfalra pillantott, megnézte magát és rájött, hogy borzasztóan néz ki; haja csomókban, felső ajkán verejték csillog, szemén elkenődött a smink. De eszébe jutott, hogy nyilván ez a hatása, ha az ember a Sohoból a Mayfair negyedig rohan.

Amikor az ajtó *csendülve* jelzett, és újra kinyílt, Emily fejét lehajtva, a lába elé nézve tükörfényes padlón rohant tovább, és becúszott a recepciós pult mögé. Körülnézett, tollakkal zörgött, papírt zizegtetett; a fontos tevékenység pantomimjátéka. *Most érkeztl? Én? Nem, dehogy. Már órák óta itt vagyok.* Szerencsére senki nem figyelt rá, legalábbis úgy tűnt. Kicsit megemelte blúza dekoltázsát, és lefelé fújva próbálta felszárítani a felesleges nedvességet.

– Leizzadt, kipirult, kifulladt. Valakit megsértettek ebédszünetben, igaz?

Emily hirtelen megfordult, lakkozott tüsifrizurát látott kibukkanni egy terjedelmes újság mögül. *Már csak ez hiányzott. David.* A Proem Partners HR menedzsere ült az alacsony kanapén, lábát keresztbe téve, szemöldökét atyáskodó rosszállással összevonva. *A franca!*

Emily elhatározta, hogy hasonló hangnemben válaszol.

– Hát, miért is ne – felelte mosolyogva. – Ma amúgy is dugónap van.

David affektáltan vigyorgott.

– Elkéstél – mondta órájának lapját kopogtatva. – Megint.

– Tudom. Elnézést kérek. Elvesztettem az időérzéke-
met.

– Megint próbafelvételen voltál?

– Ööö... igen. Elnézést; nem szóltam senkinek; az utolsó pillanatban jött a lehetőség.

– Értem. Hát, Spielberget nem várakoztathatjuk, ugye? – Feltűnő akkurátussággal hajtogatta össze az újságot. Aztán felállt, drága ingén végigsimítva eltüntette a gyűrődéseket, tekintete egy kicsit lejjebb siklott Emily arcáról. – És hogy ment? Sztárt csinálnak belőled?

– Egész jól ment, köszönöm – hazudta. – Hogy lekopogjam...

– Akkor majd én átveszem a recepciót.

– Rendben. – Furcsa csend következett. Emily leveleket és mappákat rendezett stószokba, teljesen feleslegesen. David hátborzongató mosollyal pillantott rá. Miért tölti itt az idejét? Nincs jobb dolga, mint őt bámulni? – Hát, azt hiszem, jobb, ha most folytatom a munkát. Bepótolom az időt.

– Ó, persze, persze! Tedd azt! Nyilván. – De David nem mozdult. Ujjjaival dobolt a pulton. – Ami azt illeti, Emily...

– Tessék!

– Beszélhetnénk pár szót? Egyes tárgyaló? – Ahogy ránézett, az egyszerre volt leereszkedő és ravasz. Emily szíve nagyot dobbant. Ismerte ezt a nézést. Számtalanszor látta más, hasonlóan fontoskodó és parancsolgató arcokon.

– Persze! Természetesen! – mondta, és olyan gyorsan állt fel, hogy görgős széke a hátsó falhoz csattant. Követte Davidet a tárgyalóba, és remélte, hogy a „pár szó” nem az lesz, aminek látszik.

De pontosan az volt, aminek látszott.

Kirúgtak, gondolta, amikor David elhallgatott. Ő képtelen volt ezt hangosan kimondani. Akárhányszor megtörtént, mindig ugyanolyan megalázó volt.

– De... de... – hebegte. *Nem, nem, nem, nem veszíthetem el ezt az állást.* Fagyott gondolatai hirtelen kezdtek kiolvadni és kiömlöttek a száján. – Igazán sajnálom. Ez többé nem fog előfordulni. Egyedi eset volt. Szuper-pontos vagyok különben. Bizonyítani tudom. Csak még egy esélyre lenne szükségem.

David vállat volt, mennyétszerű arcán tettetett együttérzés terjedt, mint aszfalton az olajfolt.

– Tudod, hogy kedvellek, Emily, de ez nem az én döntésem. Ha az én döntésem lenne, életed végéig itt dolgozhatnál.

– Oké, akkor kinek a döntése? Esetleg tudnál vele beszélni az érdekemben? – *Ne könyörögj*, utasította magát. *Igazán nem méltó hozzád, hogy egy ilyen ócska, ideiglenes munkáért könyörögsz.* De a szavak csak áradtak belőle. – Esetleg csinálhatnék valami mást a cégnél, ami nem jár ilyen felelősséggel. Biztosan van valami más feladat is.

– Ugyan, Emily, neked nincs szükséged ránk. Egy ilyen szép lánynak? – David kinyújtotta a kezét, mintha megakarná simogatni Emily haját, de az utolsó pillanatban meggondolta magát. – Biztos vagyok benne, hogy Hollywood a lábaid előtt hever.

Emily érezte, hogy elpirul, ég az arca. A Proem az egyetlen bevételi forrása, az tartotta a felszínen. Az utóbbi időben egyre kevesebb időszakos munkát ajánlottak, a céges videók és hanglámondások nem sokat fizettek.

Amikor megpróbáltatása végre véget ért, David úgy paskolta meg a vállát, mint valami osztályfőnök, aki diákját a helyére küldi. Emily visszament a recepcióra, a pulthoz, ami már nem az övé. Háta mögött becsukódott a tárgyaló ajtaja, és David szapora lépteinek hangját elnyelték az épület üregei. Gyászos csend ülededett rá, mint a sűrű hóesés.

Hát... a francha! Most mi a fenét csináljon? Annak, hogy elvesztette a munkáját, megvolt az az előnye, hogy már nem kellett színlelnie, mennyire szeret iratokat rendezni, és hogy nagyon élvezi kedvesen fogadni az új ügyfeleket. De nemsokára ki kell fizetnie a lakbért, a hitelkártyakere-tét pedig már régen túllépte, és nem volt valószínű, hogy rögtön kap új időszakos munkát. Jamie a munkaerő-közvetítőnél említette, mennyire küszködnek, hogy mindenkinek találjanak valamit, és miután innen kirúgták, nem valószínű, hogy náluk a lista elején lesz.

Felemelte a fejét, a számítógép monitorját nézte. Csörögött a telefon, de nem vett róla tudomást. Nem, nincs más lehetőség: ki kell találnia valami jó könnyfakasztó sztorit, fel kell hívnia Jamie-t, és az ő könyörületességére bíznia magát.

Semmi oka nem volt, hogy kitöltse a munkaidőt, de a délutáni csúcsforgalomban amúgy is lehetetlen lett volna elmenni. Valahányszor megpróbálta összepakolni a holmiját, valaki odalépett a pulthoz és olyan határozottsággal adott utasításokat, hogy Emily képtelen volt megmagyarázni, hogy ő tulajdonképpen már nem is dolgozik ott. Aztán jött egy női ügyfél időpontra, egy négyéves gyerekkel, akit úgy hagyott ott Emily lábánál, mint valami poggyászt, így

nyilván nem tudott hazamenni. Szegény kisfiú olyan elhagyatottnak tűnt, hogy Emily megsajnálta, és bújócskáltak a cserepes növények között, közben szimultán kapcsolta a telefonhívásokat, és írta alá a futároknak a beérkező csomagok fuvarleveleit.

Egy idő után elszomorodott. Ahogy nézte a jól öltözött emberek folyamatos áradatát az előcsarnokban, azon gondolkodott, milyen lenne olyan munkát végezni, ami mellett egész életében kitarthat. Rendes pénz, biztonság, kollégák, péntek esti poharazgatások. Felszabadítónak tűnt a gondolat.

Emily rájött, mennyire élvezte ezt a hat hetet a Proem recepcióján. Természetesen nem lehet kijelenteni, hogy beilleszkedett volna, de a dolgozók már kezdtek köszönni neki a kávézóban, sőt küldtek neki egy mókás kérdőívet a házban belüli „hírlevél” tárgyában, akármit is jelentsen ez. *Ismerd meg csapatodat!* Ez állt az e-mail címsorában, a szövegben pedig az, hogy a válaszokat a következő héten kell beküldeni egy saját fotóval. Nagyon jó volt azt érezni, hogy befogadták.

Kifogásokat keresett, hogy maradhasson még egy kicsit. Az otthagytott kisfiú figyelmébe kapaszkodott, és egyre kifinomultabb szórakoztató technikákat vetett be: húsz kérdés, bűvös trükkök, kincsvadászat. Felseperte a padlót. A fénymásoló bippegett; beragadt a papír. A kávégépet ki kellett tisztítani, a párnákat megigazítani. Úgy akarta otthagyni a helyet, hogy az tökéletesen nézzen ki. Talán valaki észreveszi, milyen kiváló dolgozó volt, és visszahívják. Ám amikor az irodai tevékenység csökkenni kezdett, és a gyerek anyja visszatért, hogy magával vigye üvöltő, kapálózó fiát (akit Emily repi cukorkákkal alaposan megvesztegetett), tudta, hogy ideje távozni.

Fogta a táskáját, és még egyszer, utoljára körülnézett. Valahol egy másik univerzumban talán egy ilyen helyen

lehet. Talán van az életének egy olyan változata, amelyben Stella McCartney kosztümben járhat, aktatáskával.

Ám a liftben még egyszer megnézte magát a tükörben. *Jobban belegondolva*, kénytelen volt ezt a lehetőséget valószínűtlennek nyilvánítani.

SCOTT

A széles tollhegy túlságosan életlen volt ahhoz, hogy áthatjon a bőrön, de Scott Denny minden tőle telhetőt megtett, hogy sikerüljön. Tenyere közepére irányította, lassan forgatta, mintha csavart hajtana, előbb egyik irányba, aztán a másikba, a fémét a bőréhez súrolta.

Fájdalmas volt, de közel sem eléggé. Rendkívüli gonddal rendben tartott íróasztalára pillantott, olyasmit keresett, amivel rendesen el lehet végezni a munkát. Nem sok minden volt. A telefonja nyilvánvalóan nem tenne benne nagy kárt. A telefontöltő fém dugvillái sem; akkor sem, ha nagyon erősen nyomja. Talán jelentősebb zúzódást okozhatna ujjain a nehéz gránit szobrocska. Vagy összetörhetné a díszes képkeretet, és annak üvegével felvághatná a karját. Ha lenne tűzőgépe kéznél, többször a combjába csaphatná.

De az túl nagy szennyeződéssel jár. Túl hangos. Túl feltűnő.

Az íróasztal másik oldalán, egy dán cseresznyefa forgószékben elegáns, karcsú nő ült; az igazgatói asszisztense, Verity. Üres fecsegést adott elő. Tökéletesen manikűrözött körmével rendszertelen időközönként kopogott laptopja billentyűzetén, ahogy módosításokat hajtott végre Scott naptárában.

– Az Alkira-Dunn ügyvezető igazgatója jön az ügyvédjével holnap 8:30-ra, és utána konferenciahívása van a Truss and Boulder képviselőjével. Azt reméli, hogy finanszírozzuk a kivásárlást. Már beszéltem vele; nincs üzleti

terve és egy kicsit bizonytalan a versenytársak ismeretében, ezért ma este át kell néznünk egy kicsit ezt a témát. Ha üzleti modelleket kell elemezni, az ebédelős tárgyalás előtt lesz rá idő. Már csak az a kérdés, mi a teendőm a...

És folytatta, csak folytatta monoton hangon.

Az asztal alatt pedig *krrr, krrr, krrr*.

Igazán abba kellene hagynia, gondolta Scott. Ha így folytatja, nehezen eltüntethető nyomot hagy.

Odakint a mosogatólé-szürke eget bronzsínű ablak-üvegek szelvényezték. Hová tűnt a délután? Néhány óra múlva bekapcsolnak az utcai lámpák; megannyi apó tüzek egy vonalban végig a Grosvenor Street mentén egészen a Hyde Parkig; fáklyás menetként világítják a hazautat mindenkinek, kivéve a magafajta éjjeli baglyokat, akiknek a napját nem a napfelkelte és a naplemente határozza meg, hanem a globális piacok nyitása és zárása.

Scott hirtelen csendet érzékelt. Felnézett. Verity elhallgatott, valószínűleg egy mondat közepén, és furcsán nézett rá.

– Mi az? – kérdezte Scott.

– A tegnapi startup. Szeretném tudni, szeretne-e továbblépni velük, keressem-e az igazgatójukat.

Scott próbált visszaemlékezni az előző napra, de fogalma sem volt a startupról.

– Minden rendben?

Verity babaarcát aggodalom ráncolta.

– Minden rendben – felelte Scott halványan mosolyogva. – Csak néhány otthoni dolog. Semmi komoly. Igen, szervezzen megbeszélést velük. Mi van még?

Verity ferde pillantást vetett rá, és figyelme a monitor felé fordult. Nem volt meggyőzve, de szeretett volna túllepni a helyzeten.

Krrr, krrr, krrr.

Scott mellett, az íróasztalon felvillant a telefonja; újabb üzenet jelent meg. Egész sor volt már belőlük.

Kérlek, szólj hozzám...
Múlt éjjel azt gondoltam...
Szükségünk van rád, ne...
Esküszöm, ha te...
Kibaszottul gyűlöllek...
Önző, tapintatlan, gyáva pöcs...

Krrr, krrr, krrr.

Bólogatott valamire, bármire, amit Verity mondott; gondolatai egyre távolabbra és távolabbra sodródtak. Gyors madarakként reppentek képek a tudatába, színeket villantottak rá. Narancssárga napot látott tollszerű pam-pafüveken át. Nedves lábnyom párolgott el forró, csiszolt mészkőlapról.

Aztán puha, tömött párna. Vékony, hajlékony ujj mutat valamire.

És csillagok. Sűrű csillagpaplan a tiszta, fekete égen.

Ellenállt az erős késztetésnek, hogy pofon csapja magát. Tekintete elsiklott, valami támaszt, biztos pontot keresett. Irodája üvegfalán át látta, ahogy a dolgozók, mint a méhek nyüzögnek; egyik helyiségből a másikba mennek át, lassított felvételen. Ügyfelek jönnek-mennek. Fiatal kollégák támaszkodnak ajtóknak, kezükben kávéspohár, benne gőzölgő, finom kávé. A recepciós pultnál pedig egy nagy cserepes lantlevelű fikusz megremegett, ahogy egy felnőtt nő próbálta bepréselni magát mögé.

Scott szeme összeszűkült. Képzelnédne? Nem. A recepciós valóban a növény mögé bújt. Hirtelen kisfiú ugrott ki az íróasztal mögül, fel-le ugrált, nagy örömmel mutogatott a rosszul elrejtőzött szőke nőre. A nő a melléhez kapott, mintha lelőtték volna, aztán a padlóra rogyott, a kisfiú pedig rávetette magát.

Scott elvette a toll hegyét a kezétől.

Elbűvölve nézte, ahogy a recepciós addig tárgyalt a gyerekekkel, míg kiszabadul alóla, és valami trükkkel megelőz

egy újabb támadást. A gyerek szeme felcsillant, ahogy a nő apró tárgyat vett elő a füle mögül, és Scott hosszú idő után először elmosolyodott.

Halk kopogás hallatszott az ajtón. Scott és Verity egyszerre fordult a hang felé. David Mahoney nézett be alázatos képpel.

– Elnézést, ha valamit félbeszakítottam volna! – mondta David. – Csak szólni akartam, hogy kész. Megmondtam neki.

Scott pislogott.

– Kinek? Mit?

– A kölcsönzött munkaerőnek a recepción. Kirúgtam. Ahogy... ahogy megbeszéltük – mondta David, és tekintete Verityre siklott, aki vállat vont.

– Ó! – Scott megint a recepció felé nézett. A fiatal nő most körbe szaladgált, és karját emelgette, mintha szárnyai lennének. – Igen. Rendben. Köszönöm.

David a szívéhez kapott és ájulást színlelt.

– Ó, szentséges ég! Ne csináld ezt velem, Scott! Egy pillanatig azt hittem, hibáztam.

– Nem. Nem hibáztál.

– Hála az égnek! – Magas, éles hangon felnevetett. – Már aggódtam, hogy én leszek a következő, aki kirúgva találja magát.

Scott csak bámult rá.

– Oké. Most nyilván már a holmiját pakolja össze.

– Nem kell sietni – mormogta Scott. Az előcsarnokban a recepciós szalvétába csomagolt valamit, ami leginkább egy adag aprósüteménynek látszott.

David szinte udvari meghajlással hátrált, az ajtó becsukódott mögötte. A pillanatnyi csendben Verity felvonta ceruzavékony szemöldökét.

– Megkérdezhetem, hogy mivel sértette meg a recepció?

Scott egy szót sem szólt, Verity pedig inkább a számítógép monitorát nézte. Pontosan tudta, hogy ha a főnök nem válaszol, nem szabad tovább kérdezősködni. Folytatta a tények és számok értelmetlen felsorolását.

Hangjába halk, kellemetlen másik hang vegyült.

Tap tap tap.

Scott elkomorult. Az asztal alól jött a hang. Halk, nedves ritmus, valahol a talpánál.

Tap tap tap.

Lepillantott. Apró, sötét vércseppeket látott a csiszolt betonpadlón. Majdnem szólt az asszisztensének. *Megnézné, hogy mi ez?* Tanulság: a tompa hegyű eszközöket sem szabad alábecsülni. Soha.

EMILY

Miután kiért az előcsarnokból az utcára, Emily megke-
rülte az épületet, és balra fordult a metróállomás melletti
kis Tesco felé. Nagyon éhes volt, otthon a konyhaszek-
rényben pedig alig találhat ennivalót. Gyorsan felidézte,
mi van a hűtőszekrényben: egy kis tömb megkeményedett
sajt, egy üveg curry paszta, paradicsomszósz és egy répa.
Ezekből még maga Jamie Oliver sem tudna ételt kihozni.

Menet közben megnézte a telefonját. Nem fogadott
hívás egy darab se, új e-mailek száma nulla; csak színész
ügynöke, Lara írt rá emlékeztetőként, hogy másnap van
egy meghallgatása, és előtte egy órával jöjjenek össze
a szokásos adminisztrációs dolgokat elintézni. Emily begé-
pelte a választ: *Rendben! Holnap találkozunk!* és meggyorsí-
totta lépseit. Így, hogy kirúgták, legalább nem kell megint
kilopóznia a munkából. Ami azt illeti, lehet, hogy ez egy
jel volt. A sors vagy valami ilyesmi. Lehet, hogy szük-
ségszerű volt ez a kirúgás, hogy másnap el tudjon menni
a meghallgatásra. Hiszen a világegyetem útjai furcsák és
kifürkészhetetlenek.

A szupermarketben Emily egyszer csak azon kapta ma-
gát, hogy a tinglitangli háttérzenére dudorászik, ahogy
a polcsorok között válogat. Kosara könyöktájt a karján
himbálozott. Tejet tett bele, tojást, gabonapelyhet, hagy-
mát, paradicsomot és csirkét, és hirtelen ötlettől vezérelve
egy kis füstölt lazacot, és egy avokádót is. Mire az önkiszol-
gáló pénztárhoz ért, kosarában volt egy tábla jó minőségű

csokoládé és egy négyes csomag Bacardi Breezers is. Mert miért is ne?

Sajnálatos módon hamarosan a kártyaolvasó kijelzője közölte vele, miért is ne. Kártya elutasítva, fedezethiány.

Emily a homlokát ráncolta. Ez lehetetlen. Azon a számlán mindenképpen kell lennie pénznek; fizetést ugyan még nem kapott, de a lakbér csak jövő héten esedékes.

Egy Tesco alkalmazott állt a közelében.

– Segíthetek valamiben?

– Nem, nem – mosolygott Emily. – Minden rendben, csak nem azt a kártyát használtam, amit akartam. Egy pillanatot.

Táskájából elővette a telefonját, megnyitotta a banki applikációt. Megjelent a számla kivonata. *A francba!* A lakbért ezen a héten terhelték rá, nem a jövő héten fogják. A terhelés nem teljesült, ami azt jelenti, hogy megint túl lépte a hitelkeretét, vagyis három hónap alatt harmadszor kell fizetési haladékot kérnie. Ki fogják nevetni a bankban.

– Biztos, hogy nincs szüksége segítségre? – kérdezte ismét az eladó.

– Köszönöm, nincs semmi gond! – mondta Emily, azzal elővette a hitelkártyáját, aztán eszébe jutott, hogy a hitelkeretét rendszertelen fizetés miatt törölték. *Nem, nem, nem!* Egy pillanatig arra gondolt, hogy fizetés nélkül kirohan az üzletből, de meggondolta magát.

Elpirulva intette közelebb magához a Tesco eladónőt.

– Ami azt illeti, mégiscsak van egy kis probléma. Anynyira kínos, de otthon hagytam a kártyámat. Tévedésből a régit hozhattam magammal. Igen bosszantó... majdnem teljesen egyformák.

A nő szemüvege felett kipillantva nézett rá. Sok mindent látott már, nem lehet hülyére venni.

– Nyugodtan hazamehet érte. Félretesszük az áruját, amíg visszaér.

– Inkább ne. Elég messze lakom, szóval ez nem igazán... Megoldható lenne, hogy csak néhány dolgot viszek el, a többit itt hagyom?

Nem Lehet Hülyére Venni enyhe grimaszt vágott. Egy szót sem szólt, megnyomott pár gombot a képernyőn, sztornó kártyájával törölte a vásárlást, és új kezdőlapot nyitott meg.

– Köszönöm. És elnézést.

Emily kifizette a négy Breezert, a tejet, a tojást, és nézte, ahogy a többit elviszik.

Kint az utcán a körmét rágta. A fizetése jövő héten érkezik a számlára, de az csak arra elég, hogy fedezze a lakbért, vagyis ételekre és utazásra semmi nem marad. Számlákra se. Eszébe jutott lejárt fizetési határidejű villanyszámla, amit a hűtő oldalára ragasztott.

Nem úgy nézett ki, mintha jól állnának a dolgai. Nem Lehet Hülyére Venninek igaza volt; tényleg segítségre van szüksége.

Nem ment le rögtön a metróba, hanem a Piccadilly Circus és Trafalgar Square mellett vezető kis utcákon át lement a folyópartra. London szmogos levegője egyáltalán nem volt frissnek mondható, de még mindig jobb, mint a földalatti fullasztó légköre, és Emilynek most friss levegőre volt szüksége.

A Golden Jubilee hídon letette a bevásárlótáskát a lábához, és elővette a telefonját.

Lent a Temze nehéz, barna vize hömpölygött. Hüvelykujja a listán anyja neve fölött időzött. Tényleg képes lenne felhívni? Annyira el van keseredve?

– Ebből egyszerűen *elegem* van – kiáltotta Juliet, amikor Emily legutóbb meglátogatta. – Ezt nem csinálhatod így tovább! Nem teheted, hogy hónapokig nem hívsz fel, egy

e-mailt sem írsz, semmi, aztán egyszer csak felbukkansz és pénzt kérsz.

Utána csendben ültek egymással szemben, egyikük sem tudta, hogyan hidalják át ezt a szakadékot közöttük. Mint mindig, akkor is Juliet próbálkozott először.

– Ne haragudj, hogy felemeltem a hangomat – mondta elkomolyodva –, de apád és én nagyon aggódunk miattad, és attól félünk... Nézd, nagyon jó lenne hallani rólad úgy, hogy csak rám köszönsz, vagy ilyesmi, nem azért, mert akarsz valamit.

Emily előtt ott volt a lehetőség, hogy kedves legyen, mondjon valamit, amivel utat nyit a megbékélés felé. Ő azonban nem ezt az utat választotta.

– Sajnálom, hogy ilyen nagy csalódást okoztam nektek, de ti voltatok azok, akik örökbe fogadtatok egy gyereket, ki tudja honnan a fenéből. Ha tökéletes kölyköt akartatok, jobb lett volna, ha engem ott hagytok, ahol voltam.

Juliet úgy hőkölt hátra, mintha arcon ütötték volna.

– Ez nem fair, Emily! És ezt te is pontosan tudod!

Emily valóban pontosan tudta, de volt valami igazság abban, amit mondott. Ráadásul mindig is élvezte, ha azt láthatta, hogy szentéletű anyja kiakad valamiért. *Mi az? Nekem nincs semmi „minden rosszban van valami jó” vigasztalás? Ó, de szomorú!* Ezúttal azonban Juliet arckifejezése valahogy nem töltötte el olyan elégedettséggel.

Pár pillanat múlva Emily visszatette a telefont a táskájába. A folyó szélesen áradt alatta. Lusta hullámok nyaldosták a hideg kőfalakat, a bulihajók fenekét, és Emily egy röpke pillanatig erős késztetést érzett, hogy leugorjon. Az élet egyszerűen... túl soknak tűnt. Elvileg felnőtt, de valami okból, nos, mindennel nehezen küzdött meg. Nem értette lakásbérleti szerződésének feltételeit. Az adóvisszatérítési jogszabály mintha keresztretjtvény szövege lenne. A jelzálogról és kisvállalati hitelekéről szóló beszélgetések (amelyek az ő életében nagyon ritkák voltak ugyan, de

időnként előfordultak) akár idegen nyelven is folyhattak volna, annyit értett belőlük. Szinte minden napját úgy töltötte, hogy vagy zavarban volt valami miatt, vagy mindenképp elege volt. Arra gondolt, ez talán megmagyarázza, miért került most abba a helyzetbe, hogy anyagilag le van égve, nincs munkája, egyedül áll a hídon, és csak a felét tudta megvenni annak, amit vásárolni akart.

Nagyot sóhajtott, felvette a bevásárlószatyrot, elfordult a víztől, inkább hazaindult.

A ház főbejáratának ajtaja szokás szerint elakadt a felgyűrődő szőnyegben, és Emily kénytelen volt a szűk résen bepréselni a testét. Kardigánja megakadt a zárnyelvben, apró luk keletkezett a kötött anyagon.

– *A francba!* – mordult fel, és sikertelenül próbálta újra becsukni az ajtót. Belerúgott. Ettől leesett a kilincs. Felvászorgott a lépcsőn, kardigánja ujjával vékony porréteget törölt le a korlátról. A lakásban a lenti indiai étterem miatt felszálló állandó curry-illatba most szénné égetett piritós fanyar szaga vegyült. Biztosan Spencer főz.

Bedugta a fejét a konyhába, arra számított, hogy lakótársa kedvenc helyén az asztalnál ül, előtte egy halom vágott dohány és néhány cigarettaapapír. De Spencer nem volt ott, csak a bizonyíték, hogy nemrégiben mehetett el. Az asztalon egy egész hamutartó volt tele sodort cigaretta csikkével, a levegőben vékony füstcsík. Egy doboz margarin hevert fedetlenül, olvadtan a zsíros tányérok mellett, a sarokban a szemetesből elviteles ételek csomagolása lógott ki.

Emily undorral fintorogva visszatette a margarinos dobozt a hűtőbe, kinyitotta az ablakot, és elindult a pult felé tiszta poharat keresni; olyat, amiben nem volt maradék alkohol. Keresés közben valamin megakadt a tekintete.

Spencer kusza kézírásával írt üzenet.

Ki nem találnád... A lakbért megint nem sikerült lehívni. A tulaj kiakadt. Négy hetiünk van.

Emily leült az asztalhoz, fejét kezébe temette. Erősen gondolkodott, végigfuttatott minden listát a fejében, mérlegelte, melyik barátjának lenne vendégszobája, vagy akár egy kanapéja is, ahol pár hétig meghúzhatja magát, de meglepő módon semmilyen lehetséges megoldás nem jutott eszébe.

Ez hogy lehet? Hiszen vannak barátaim, nem?

Valóban voltak barátai, de sokan közülük bedobták a törölközőt; elköltöztek Londonból, férjhez mentek, megnősültek, gyerekeik születtek. Szanaszét laknak az országban, élük az életüket, és időnként meghívókat küldenek olyan eseményekre, amik neki már semmit nem jelentenek. Tupperware partik. Fiú-vagy-lány lesz partik. Fogalma sem volt, hogy ezek egyáltalán mit jelentenek. Valahányszor rászánta magát, hogy meglátogasson egy-egy ilyen régi barátot, rájött, hogy nincs mit mondania, nincs már bennük semmi közös. Mintha mindannyian elrepültek volna a holdra, és őt hagyták volna a földön.

A városban maradt kevés barátja közül csak ketten voltak, akik esetleg el tudták volna szállásolni őt egy időre, de Louise éppen hosszabb időre elutazott, és addig kiadta valakinek a szobáját, Rhea apja pedig nemrégiben halt meg, vagyis valószínűleg nem alkalmas az idő arra, hogy szívességet kérjen tőle. Ráadásul Rhea lakása olyan, mint egy drogtanya. Amikor Emily legutóbb nála aludt, reggel nyolckor pokoli másnaposan ébredt a nappaliban, úgy, hogy körös körül szakállas férfiak heverték, és valósággal vágni lehetett a vízipipa-füstöt. Nem volt bátorsága rákérdezni, hogy kik ezek a férfiak és hogyan kerültek oda, ezért egyszerűen felült, és úgy tett, mintha minden teljesen rendben lenne. Be volt kapcsolva a tévé, egyik borzalmas hírt köpte a másik után; a férfiak üveges tekintettel nézték a családon belüli erőszak, tömeglövöldözés,

gyerekbántalmazás és gyilkosságok rémes híreit. Ő pedig több mint fél óráig nézte őket; ennyi idő kellett, hogy összeszedje a bátorságát, és elhagyja a helyiséget.

Aztán megjelent Rhea. Sápadt volt, álmos, nem egészen józan, és győzködte Emilyt, hogy menjen vele az unokahúga második születésnapjára.

– Kérlek, Em! – könyörgött. – Egyedül nem tudok szembenézni velük.

Ezért együtt mentek egy tiszta, fehér házhoz Putney-ba, ahol kerek arcú, pufók gyerekek szó szerint körülrohangálták őket. Emily soha olyan mocskosnak nem érezte magát. Ennek már három éve, és Rheánál azóta sem volt.

Persze ott voltak a szülei is, de a gondolatától, hogy akár ideiglenesen is visszaköltözzön Juliet és Peter házába, majdnem elhányta magát. Volt még egy másik lehetőség, de az alig kevésbé borzalmas. Emily az elmúlt hat évben számtalanszor felhívta az anyját, és pénzt kért tőle kölcsön; mindig Julietet hívta, sosem Petert, aki mindenkinek elmondta véleményét, aki csak hajlandó volt meghallgatni, miszerint a gyerekek csak akkor tanulják meg, hogyan kell önállóan élni, ha a felnőttiség mély vízébe dobják őket mentőöv nélkül. Juliet azonban mindig engedett. De vajon most más lenne a helyzet?

Emily nem beszélt a szüleivel a legutóbbi látogatása óta, ezért természetesen az ismétlés nagyon keserű pirula lenne. De mi más lehetősége van? Költözzön az utcára kartondobozba? Egészen biztos volt benne, az anyja inkább hajlandó lenne megválni egy kis készpénztől, mintsem azt lássa, hogy ő kapualjban alszik. Illetve nem egészen, csak nyolcvan százalékgig volt biztos ebben. Vagy hetvenötig.

Telefonjára nézett. Egészen kiszáradt a szája.

Essünk túl rajta!

Kézbe vette a telefont, megnyomta a hívás gombot.

– Halló! Emily, te vagy az?

– Szia! Én vagyok. Én.

– Szia, drágám! Úgy örülök, hogy felhívtál! Figyelj, én most éppen... Várj, most nem tudok...

– Halló! Ott vagy?

Nagyon zajos volt a háttér; nevetés hallatszott, koccinások és zene.

– Egy pillanat – mondta Juliet. – Én most éppen... – Sikítás hallatszott, hangos csattanás, és a beszélgetés rögtön elhalkult. – Ó, így sokkal jobb. Bocsáss meg, étteremben vagyok. Tudod, ott a sarkon, ahol régebben bank volt. Felújították. Nagyon szép lett. Az étel egyenesen remek.

– Az jó – szólt Emily és felsóhajtott. – Figyelj, én csak bocsánatot akartam kérni azért, amit a múltkor nálatok rendeztem. Az, hogy annyiban maradt... Rossz érzés.

– Ó! Értem. Köszönöm, drágám, nagyra értékelem... Mi lenne, ha elfelejtenénk és nem is beszélnék róla többet?

– Biztos?

– Abszolút.

– Oké. Akkor szent a béke?

– Igen, kicsim. Az szent.

– Remek. – Emily beszáradt tojássárga-darabkát emelt fel az asztalról. – Szóval... Hogy vagy?

Juliet kuncogott.

– Egész jól vagyok – felelte, de ez valahogy kérdésnek hatott, játékos hangon mondta.

Elég furcsán viselkedik, gondolta Emily. Rögtön óvatosabb lett.

– És Peter?

– Igen, apád is jól van. Ami azt illeti, ő is itt van. A nagyszüleid és Cath néni is. Akarod üdvözölni önöket?

– Ó, nem, nem akarok zavarni. – Némi büntudat vegyült a keserűségbe. *Milyen fesztelen hangulatú családi vacsora lehet így, hogy nincs ott a fekete bárány. Így a legjobb.* – Nézd – folytatta kissé feszengve. – Tudom, hogy talán rosszul

hangzik, de kérlek, hallgass meg, mert elég nehéz helyzetbe kerültem.

– Jól vagy?

– Hát, nem haldoklom, vagy ilyesmi. De a helyzet egy kicsit nehéz. Ami azt illeti, bajban vagyok.

– Ettől most egy kicsit ideges lettem – mondta Juliet magas, éles nevetéssel. – Ugye nem vagy terhes, vagy ilyesmi? Csak azért kérdezem, mert tudom, hogy nem pénz miatt hívsz.

– Mondtam, hogy elég rosszul fog hangzani.

– Emily...

– És nem kérném, ha nem lenne abszolút vészhelyzet.

– Emily, hagyd ezt abba! – Juliet hangja teljesen megváltozott. – Még több pénzt akarsz kérni? Igen vagy nem?

Emily feszengve nyeldekelt. Nem lehet kikerülni a témát.

– Úgy is lehet mondani. Igen. De kérlek, hidd el, ha azt mondom, szinte reménytelen helyzetben vagyok.

Sóhaj hallatszott, aztán olyan rövid hang, ami lehetett nevetés és zokogás is...

Emily elszántan hallgatta az éttermi csörömpölést és beszélgetés-zajokat. Felkészült a kioktatásra.

– Nem lehet ilyen nagy meglepetés.

Nem akart sértődött éllel szólni, de valahogy így sikerült.

Amikor Juliet végre megszólalt, komoly és mély volt a hangja.

– Nem döbbenet. Egy kicsit sem az. Csak azt hittem...

– Mit? Mit hittél?

Szipogás, papírszembkendő-zizegés.

– Azt hittem, azért hívsz, hogy boldog születésnapot kívánj.

Ó, a francba!

– Juliet, én...

Halk kattanás. A hívás megszakadt.

SCOTT

Scott minden munkanapja korán reggel, sajátos rituáléval kezdődött. Napfelkelte előtt érkezett a céghez, irodáról irodára járt, ujjait gyengéden végighúzta királysága szegletein és tárgyain. Puha bőr, politúrozott faanyag, tejüveg, fekete acél: mind végigsimogatta, minden egyes részletről szavak nélkül vett fel leltárt. Olyan behatóan ismerte az épületet, mint a saját bőrét. Ő felügyelte a felújítás teljes folyamatát az első fal lebontásától kezdve egészen odáig, hogy áthelyezték a konnektorokat; emlékezett minden egyes beszerzésre, minden döntésre, minden kinevezésre. Ez a hely az ő szellemi gyermeke, látomása, szó szerint megvalósult álma volt.

Évekkel ezelőtt, közvetlenül a diplomaszerzés után, mielőtt megkapta első állását egy befektetési banknál, Scott elaludt a Londonból Bristolba tartó vonaton, és úgy ébredt fel, hogy pontosan tudta, mihez akar kezdeni a karrierjével. Világos, mint a nap. Teljes bizonyossággal tudta, hogy egy napon majd megalapítja saját befektetési alapját, amelynek fő profilja feltörekvő cégek fejlesztése és motiválása lesz, és cégének tökéletes üzleti palotát alakít ki. Láta leendő irodáinak tiszta szépségét, a káprázatos egyszerűség mögötti hatalmas költségeket. Magában ápolgatta álmát, és fáradhatatlanul dolgozott, amíg valóra nem váltotta. Egyszerűen ilyen volt. Már gyerekként, kamaszként, fiatal felnőttként is mindig álmodott, tervezett, dolgozott;

gondolatok pattantak ki a fejéből, ő pedig megvalósította ezeket.

Valahogy sikerült ugyanígy megkomponálnia házasságának tervét; megtalálja a tökéletes lányt, aki tökéletes feleség lesz, és alig hitt jó szerencséjének, amikor megjelent Nina a helyi kávézójának pultja mögött. Scott soha nem látott hozzá hasonló szép nőt. Nina maga volt a csoda, pontosan olyan, amilyen feleséget álmodott magának: titokzatos idegen messzi-messzi tájról, arca üde, mint az óceán hulláma. Szerelem volt első látásra. Tudta, hogy Nina-val valami tiszta, valami szétszakíthatatlan kapcsolat jön létre. És tény, hogy mintha varázslat lenne, tökéletes életük a szemük láttára alakult ki.

Ami azt illeti, nagyon sokáig úgy tűnt, hogy Scottnak csak ki kell gondolnia, mit akar, és az egyszerűen megvalósul. Nina sem tudta cáfolni Scottnak azt a tulajdonságát, hogy különleges dolgokat tud megvalósítani. Azt szokta mondani, hogy Scott olyan, mint az üvegfűvők; valahogy képes száraz, poros homokból színes formát alkotni.

Scott vállán meleg ragyogás terjedt szét; hátrafordult, és azt látta, hogy a nap kibukkan London horizontján. Vajsárga sugarai a félemelet üvegén cikáztak; megvilágították a tárgyalókat; mintha belülről áradt volna a fény, és az egész irodát ragyogó prizmává változtatták. Próbált mosolyogni. Régebben az iroda mindig örömmel töltötte el, az utóbbi időben azonban azt vette észre, hogy a felületeket nem élvezettel simítja végig, hanem borongós hangulatban, mintha búcsúzna mindettől. Mintha ujjainak pusztá érintésétől hamuvá válhatna minden álma, és az üvegből újra homok lenne.

Elhúzódot a fénytől, lenézett az erkélyre. A félemelet volt a kedvenc helye, nem utolsósorban azért, mert onnan madártávlatból láthatta a recepciót. Onnan végignézhetette, ahogy alkalmazottai megérkeznek az irodába. Mindig Verity érkezett elsőként, hosszú haja fátyolként

lebegett mögötte. Aztán a középvezetők, utánuk általában néhány fiatalabb, ambiciózus csapattag. Egy bizonyos ponton beért a helyettese is. Aztán az elmúlt hat hétben szinte mindig kipirult arccal, lihegve Emily, a recepciós legutolsóként.

Emilyre főleg azért figyelt fel, mert volt benne valami ismerős, amit azonban Scott nem tudott konkrétan megfogalmazni magának. És azért nem múlt el az Emily iránti figyelme, mert volt a lányban valami elragadó átlagon felüli. Csodálkozó tekintete volt, gyakran késett; nem is állhatott volna távolabb azoktól a nagyon tapasztalt kölcsönzött munkaerőtől, akiket általában recepciósként alkalmaztak. Úgy ült le a központi telefonhoz, mintha annál bonyolultabb szerkezetet soha életében nem látott volna, és mindenkit, aki az ajtón belépett, úgy köszöntött, mintha valami meglepetéspartin lenne vendég; meg sem kérdezte a nevüket (egyszer látta, hogy egy futárt az igazgatóság tanácstermébe kísért.) Szinte nem volt olyan kérdés, amire ne pánikszerűen reagált volna. Vagyis Emily igazán szórakoztató jelenség volt, elterelte a figyelmet Scott megtelt elektronikus postafiókjáról és a folyton csörgő telefonról.

Nap mint nap figyelte, ahogy Emily ügyetlenkedik a recepciós pultnál, leejti a fejhallgatóját, és elkeveri a papírokat. Figyelte, ahogy egyedül ebédel, és kényszeresen gyakran pillant a telefonjára, látható csalódottsággal. Figyelte, ahogy Emily a kollégákat figyeli, különösen a lányokat: bohó tekintettel követte őket, utánozta kecses lépteiket és ruganyos frizurájukat, olcsó utánzatokkal próbált hasonlóan öltözni, mint ők; mindent megtett, hogy észrevegyék. És ahogy Emilyt figyelte, egy gondolat kezdett alakot öltetni benne, illetve egy gondolat magja – ami nem feltétlenül jelentette azt, hogy ez a gondolat életképes. Ám ahogy teltek a napok, és Nina üzenetei egyre eszeveszettebbek lettek, ez a mag egyre csak nőtt, egészen addig, míg Scott elhatározta, hogy végigvisz néhány tesztet.

Először is lefuttatott egy Google keresést. Kiderült, hogy Emily színésznő, de nem túl sikeres. Falun nőtt fel, Derbyshire-ben. Közösségi média felületein láthatóan nemigen volt aktivitás – csak pár kép ugyanarról a két-három barátról olcsó helyszíneken vagy ingyenes programokon. Férfi partner sehol. Családi képek sem.

Lebonyolított pár telefonhívást, egy kicsit mélyebbre ásott.

Megkérte Verityt, hogy lássa el Emilyt pár véletlenszerű kéréssel, adjon ki neki olyan feladatokat, amelyekről ő, mármint Scott pontosan tudta, hogy a lány már teljesítette, csak azért, hogy lássa, hogy teljesíti-e újra. Arra kérte, hogy minden nap egy bizonyos időben menjen ki az irodából, és fotózza le a háztömb végén álló házat. Emily lefotózta. Aztán Scott elküldte neki egy éppen szabadságon lévő fiatalabb kolléga számítógépének jelszavát, és arra kérte, hogy nyisson meg egy titkosként megjelölt magántartalmú fájlt. Emily nem emelt kifogást. Annyira igyekezett megfelelni a rábízott feladatoknak, hogy tétovázás nélkül mindent megtett.

Aztán Scott talált egy jungiánus személyiségtesztet online, amelyet gyakran használnak pályaorientációs felmérésekben, e-mailbe másolta és hozzátette saját „érdekes” kérdéseit. Előre látta, hogy Emily élvezné a különleges figyelmet, ezért kitalálta azt a sztorit, hogy ez egy céges hírlevél és a kezdeményezés azt szolgálja, hogy a csapat egyes tagjait bemutassák. Emily természetesen bekapta a csalit. Válaszai igen sokatmondók voltak.

Egyik este Scott még hazáig is követte; távolabbról figyelte a vonaton egészen Deptfordig, ahol végignézte, amint Emily egy curry kifőzde feletti lehangoló kis lakás ajtajával birkózik.

Aztán valami egészen csodálatos dolog történt. Felhívta egy régebbi kollégáját, aki régóta tartozott neki köszönettel valamiért, és szívességet kért tőle. Az egykori kolléga

állta a szavát, és három nappal később vastag narancssárga borítékot tett le Scott asztalára. A boríték tartalmától Scott szíve kis híján felmondta a szolgálatot. Sosem tartozott azok közé, akik hisznek a sorsban, de ebben az anyagban, úgy tűnt, valamiféle bizonyíték található arra, hogy ez a dolog igenis működik. Az égiek, az istenek, akármi, úgy intézte, hogy az a lány odakerüljön, ahova került a Proem recepciós pultjához, egyenesen hozzá. Ez nem lehet véletlen. Minden részlet túl simán, szinte kísértetiesen illeszkedik.

Azon a délutánon a gondolat apró magból maghozó nővénné fejlődött. Kért még néhány szívességet másoktól is, elintéztett ezt-azt. Összefűzte az események láncolatát. Aztán egy héttel később kiadta az utasítást David Mahoneynek, hogy közölje Emilyvel, a cég felmondott neki.

Természetesen voltak kétségei. Pillanatok, amikor kétségbe vonta, jól döntött-e. Ám amikor azt látta, hogy Emily a recepciónál bújócskázik a kisfiúval, helyére került a kirakós legutolsó darabja is. Emily a legjobb választás; ebben egészen biztos volt.

Hamarosan felhívja Yves-et. Megkezdí az előkészületeket. Már csak egy dolog volt hátra.

Megcsörrent a zsebében a telefon. Még egyszer. És még egyszer. Biztosan megint Nina hívja. Szerencsére megvolt a magához való esze, hogy elalvás előtt foglalkozzon az előző napi üzenetözönnel. Éjfélkor beszéltek, a nő nyugtalan suttogása cérvanékony fénysugárként húzódott közöttük, szárazföldön és tengeren át ívelt, csillagokról és műholdakról pattant tovább. Scott régebben úgy képzelte kapcsolatukat, hogy az Nina szívétől az ő szívéig húzódó megbonthatatlan kötelék, amely összetartja őket, bármi törtéjük is, bármilyen messze is vannak egymástól térben. Ez már nincs így.

– Kérlek! – könyörgött Nina újra. – El sem tudod képzelni, milyen ez. Nagyon egyedül vagyok.

Scott mondott neki valamit, valami vigasztalót, azt, amit a nő hallani akart.

– Ha lenne valaki, akivel beszélhetnék, én... – elhallgatott. Taktikát váltott. – Mikor jössz? Mikor?

Néhány kellemes pillanatra megengedte magának, hogy emlékezzen, milyen volt korábban. Arra gondolt, milyen érzés volt együtt nevetni Ninával, átölelni, hajába fúrni ujjait. Eszébe jutott megismerkedésük napja, és öröm támadt fel szívében, mint kísértet a sírból. Felidézte magában, milyen volt Nina parfümös bőrének illata, testének melege, és miután letette a telefont, egy pillanatig úgy érezte, újra kap levegőt. Ám az érzés elkerülhetetlenül nem tartott sokáig. Alig pár órán belül megint ideges volt, nyugtalan, szinte erőszakos.

Lent a lift moraja jelezte a munkanap kezdetét. Nyílt az ajtó, Verity lépett ki a liftből, magassarkú cipője kopogott a csiszolt betonon.

Scott megropogtatta ujjait, hátravonta a vállát. Zsebébe nyúlt, elővette a telefonját, de elhatározta, hogy nem veszi fel, így legalább a következő néhány órára elfelejti őt. A nem fogadott hívást azonban nem a felesége kezdeményezte.

Scott megnézte a számot. A hívó hangüzenetet hagyott. Megnyomta a gombot, füléhez emelte a telefont.

– Scott. Tom vagyok, Tom Stanhope. – A hang sürgető volt, magabiztos. – Ne haragudj, hogy ilyen korán hívlak. Csak azt akartam neked mondani, hogy beszéltem Damiennel, és a dolog megy a maga útján. Minden meglepően gyorsan halad, ami azt illeti, és ez elég jó hír. Jövő hónapban indulunk. Szóval azért hívtalak, hogy elmondjam, milyen nagyra értékelem, hogy ezt összehoztad. Megváltoztattad az életemet. És az, amiről a múltkor beszéltünk... – Hangja elhalkult, suttogóvá lett, mintha csendes szobába lépett volna. – Ma elintéződik. Tízkor.

Dél előtt. Remélem, ez segít. Akárhogy is, később hívj fel! És még egyszer köszönöm.

Scott törölte az üzenetet és visszacsúsztatta a telefont a zsebébe.

– Scott? – Verity hangja hallatszott valahonnan lentről.
– Odafent vagy?

– Igen – felelte Scott. – Mindjárt lemegyek.

Mély levegőt vett, még egy utolsó pillantást vetett az üres recepciós pultra, aztán kezét a bronzkorláton csúsztatva elindult lefelé a lépcsőn.

Negyed tízre Scott teljesen kimerült. Az első reggeli tárgyalás nem ment valami jól. Fájt a szeme, igyekezett az asztal másik oldalára figyelni, követni a beszélgetést. Verity elemében volt, mint mindig, most is elkápráztatta a befektetőket, de Scott képtelen volt követni a beszélgetést. Az étteremben túl nagy volt a zaj. Elvonta a figyelmét a környezete, nem voltak gondolatai. A Ninával folytatott telefonbeszélgetés után nem igazán tudott jól aludni; csak forgolódott az ágyban, talán hajnali három óra tájban a kimerültségtől azonban álomba merült. Aztán fogalma sincs, miért, két órával később kiadta magának a parancsot, hogy keljen fel és menjen le az edzőterembe.

Az asztal alatt ökölbe szorította kezét, arca összerezzen. Nem volt jó ötlet, hogy tollhegyet nyomott a tenyerébe. Fertőtlenítette és bekötözte a sebet, de még mindig lüktetett. Amikor Verity rákérdezett, mi ez a kötés, azt mondta, véletlenül megérintette a meleg sütőt. Úgy tűnt, az asszisztense ezt el is hitte.

Valaki oldalba bökte.

– Elnézést – szólalt meg Scott, és köhécselt. – Hol is tartottunk?

– Azt mondtam, gratulálok a legutóbbi tőzsdei bevezetéshez – mondta a tőle balra ülő befektető, a több foltnyi

póthajat viselő botox-merev homlokú olasz férfi. – Egészen lenyűgöző. Meg kell mondanom, voltak közöttünk, akiknek erős kételyeink voltak ezzel a céggel kapcsolatban, de neked megint sikerült. – Megérintette Scott karját. – Mondanék neked valamit, Scott Denny: mindig lesz nálad befektetésem. Akármit is választasz, benne vagyok.

– Nagyra becsülöm, hogy hiszel bennem.

– Ó, persze hogy hiszek benned. És tudod, miért? Azért, mert te, barátom, könnyörtelen vagy – mondta az olasz, macchiato poharát emelve köszöntőként. – Az elején is mondták páran, hogy könnyörtelen vagy, és ez pontosan így van.

Scott bólintott, remélte, hogy kecses volt a biccentő mozdulat, amivel a bókot fogadta. Igen, könnyörtelen. De jó oka van könnyörtelennek lenni.

Összeszorította a fogait, megmoccant a széken. Nem volt ünneplő hangulatban. Igazából ez még enyhe kifejezés volt. Verity az asztal túloldaláról mondott neki valamit. Scott mosolygott, de már készülődött a belső vihar.

– Még egy piccolo, Mr. Denny? – kérdezte a pincér mellé lépve.

Scott egy apró fejrázással hárította az ajánlatot. Nem érezte jól magát. Forrongó düh égett tudatában, és alig tudta türtőztetni magát, hogy ne szakadjon ki ott az étteremben, hogy ne okádjá titkait a fehér lenvászón asztalkendőre.

Órájára nézett, a damasztshalvétát az asztalra tette, és hátratolta székét.

– Uraim, remélem, megbocsátanak – szólt a társasághoz –, de most egy másik megbeszélésre kell mennem.

Szeme sarkából látta, hogy Verity erre felkapja a fejét. Hangtalanul formált szavakkal kérdezte: *Milyen megbeszélésre?*

– Verityre bízom önöket. Minden ügyünkről mindent tud. Köszönöm, hogy időt szántak ránk. Remélem, hamarosan újra találkozunk.

Mindkét befektetővel kezet fogott, aztán az ajtó felé fordult, otthagya asszisztensét, aki hevesen lapozott a háttáridőnaplójában, bejegyzett megbeszélést keresett, amit nem talált.